

Sygnatura akt VIII Ga 192/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Górski

Sędziowie: SO Leon Miroszewski

SR del. Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 3 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt V GC 961/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Leon Miroszewski SSO Krzysztof Górski SSR del. Anna Górnik

Sygn. akt VIII Ga 192/14

UZASADNIENIE

Powód K. K. wytoczył powództwo przeciwko pozwanemu (...) S.A. w W., domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 3.543,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 czerwca 2012 r. - do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 12 maja 2012 r. doszło do zdarzenia, w którym uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Sprawca posiadał wykupione u pozwanej ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej. W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powodowi kwotę 5.106,97 zł tytułem odszkodowania. Zdaniem powoda kwotę tę zaniżono o 3.543,03 zł.

W dniu 02 września 2013r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt V GNc 961/13, uwzględniając roszczenie pozwu w całości.

Pozwany (...) spółka akcyjna w W. wniósł w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu. Strona pozwana przyznała, że sprawca

kolizji z dnia 12 maja 2012r. posiadał wykupione u niej ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej. Pozwana uznała szkodę za częściową i wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 5.106,97 zł.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim, Wydział V Gospodarczy, w sprawie o sygnaturze V GC 961/13, zasądził od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 3243,03 zł wraz z ustawowym odsetkami od dnia 18 czerwca 2012r. i oddalił powództwo w pozostałej części. W pkt III zasądził do pozwanego na rzecz powoda kwotę 178 zł tytułem zwrotu opłaty, kwotę 846,18 z tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego oraz kwotę 617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok Sąd oparł na ustaleniu, że w dniu 12 maja 2012 r. o godzinie 21:45 doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był M. O. prowadzący samochód D. (...) numer rejestracyjny (...). W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ samochód S. (...) numer rejestracyjny (...), należący do powoda K. K.. Uszkodzeniu uległy prawe przednie i tylne drzwi oraz przedni i tylni błotnik. Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym ustalona została przez biegłego sądowego na kwotę 11.400,00 zł, natomiast w stanie uszkodzonym na kwotę 3.500,00 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że sprawca szkody posiadał wykupione ważne ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w W.. Szkodę zgłoszono ubezpieczycielowi (...) spółce akcyjnej w W., który przystąpił do jej likwidacji.

Sąd wskazał dalej, że powód K. K. oddał samochód do naprawy do zakładu (...) w G. W.. prowadzonego przez M. S., zaś w dniu 11 czerwca 2012r. ubezpieczyciel przyznał powodowi odszkodowanie w kwocie 2553,00 zł. Kwotę tę wypłacono w dniu 13 czerwca 2012r.

Sąd Rejonowy ustalił także, że w dniu 28 lipca 2012r. J. S. sporządził, na zlecenie powoda, opinię określając wartość rynkową brutto pojazdu powoda w stanie przed szkodą na kwotę 11.400,00 zł natomiast wartość brutto pojazdu uszkodzonego na kwotę 3.200,00 zł. Zgodnie z tą opinią koszt naprawy pojazdu wyniósłby 15.151,39 zł brutto.

W dniu 31 lipca 2012r. Kancelaria Radców Prawnych (...) s.c. w G. W.. wystawiła K. K. fakturę Vat za sprawę nr (...) postępowanie i I instancji na kwotę 984 zł brutto.

Sąd Rejonowy wskazał, iż w dniu 6 sierpnia 2012r. pozwana wypłaciła powodowi część odszkodowania w kwocie 2553,97 zł.

Następnie w dniu 10 sierpnia 2012r. M. S. wystawił powodowi K. K. fakturę tytułem naprawy samochodu S. (...) na kwotę 14.022,00 zł

Sąd Rejonowy podał, że w dniu 15 listopada 2012r. ubezpieczyciel sporządził wycenę samochodu S. (...) według E., określając wartość pojazdu brutto na kwotę 9.100,00 zł. Szkodę wyliczono na kwotę 5.900,00 zł.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione co do kwoty 3243,03 zł i wskazał, że swoje roszczenie strona powodowa wywodziła z treści art. 361 kc, zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Paragraf 2 cytowanego artykułu stanowi natomiast, iż w granicach tych, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzo. W myśl natomiast art. 363 §1 kc, naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Sąd Rejonowy wskazał, iż art. 361 § 2 pozostaje w ścisłym związku z art. 363. Brzmienie jego pozwala na wniosek, że pod rządem kodeksu cywilnego naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie

dopuszczając jednak zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego.

Sąd przywołał nadto treść art. 805 kc stanowiący, iż przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Sąd Rejonowy podał, iż zgodnie z treścią art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa. Zaś zgodnie z art. 415 kc kto z winy swej wyrządzi drugiemu szkodę jest zobowiązany do jej naprawienia. Wyrządzenie szkody przez czyn niedozwolony jest samoistnym źródłem stosunku obligacyjnego i skutkuje zaistnieniem odpowiedzialności odszkodowawczej ex delicto.

Sąd Rejonowy wskazał nadto, iż obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, który wyrządził szkodę wynika z art. 34 - 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie powód wykazał, że na skutek kolizji z dnia 12 maja 2012 roku doznał szkody, za którą odpowiedzialność ponosi M. O. , który posiadał umowę ubezpieczeniową obejmującą odpowiedzialność cywilną za szkody z pozwanym (...) spółką akcyjną w W.. Sąd uznał, że okoliczności te nie były kwestionowane przez żadną ze stron, natomiast sporna pomiędzy stronami pozostawała wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Sąd I instancji podzielił stanowisko zawarte w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w zakresie roszczeń odszkodowawczych, że koniecznym jest pełne naprawienie szkody doznanej przez poszkodowanego. Uznał, iż zadaniem instytucji odszkodowania jest, by odzwierciedlało ono pełną wartość szkody doznanej wskutek zdarzenia.

Sąd Rejonowy, analizując dokumentację zgromadzoną w przedmiotowej sprawie doszedł do przekonania, iż powodowi należy się jeszcze kwota 3.243,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty - tytułem odszkodowania. Wskazał, że koszt naprawy pojazdu przekraczał wartość pojazdu sprzed powstania szkody, dlatego należało uznać, że zaistniała szkoda całkowita. Sąd zaznaczył, że jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku (wyrok SN z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00). Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym ustalona została przez biegłego sądowego na kwotę 11.400,00 zł, natomiast w stanie uszkodzonym na kwotę 3.500,00 zł i wartości te stanowiły podstawę ustalenia przez Sąd Rejonowy należnego powodowi odszkodowania.

Łącznie pozwany wypłacił dotychczas powodowi kwotę 5.106,97 zł tytułem odszkodowania, natomiast należne powodowi odszkodowanie wynosiło 7.900,00 zł (11.400,00 zł - 3500 = 7.900,00 zł). Wobec wypłaty przez pozwanego kwoty 5.106,97 zł do zapłaty pozostało jeszcze odszkodowanie w kwocie 2.793,03 zł (7900,00 zł - 5106,97 zł = 2793,03 zł) oraz koszty opinii prywatnej sporządzonej na zlecenie powoda w kwocie 450,00 zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione co do kwoty 3243,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2012 r., a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Zasądzona kwota stanowi pozostałą część wartości szkody, to jest różnicę między odszkodowaniem wypłaconym, a należnym powodowi, powiększonym o koszt 450,00 zł z tytułu sporządzenia opinii prywatnej rzeczoznawcy.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w zakresie odsetek ustawowych stanowił art. 481 par. 1 i 2 k.c.

W związku z tym, że powód wygrał niniejszy proces niemal w całości Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 178,00 zł tytułem opłaty sądowej, 864,18 zł

tytułem poniesionych przez powoda kosztów opinii biegłego oraz kwotę 617,00 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Rejonowy obniżył zasądzone koszty zastępstwa procesowego do kwoty 617,00 zł, gdyż powództwo nie zostało w całości uwzględnione i zdaniem Sądu Rejonowego należało koszty rozdzielić pomiędzy stronami właśnie w taki sposób.

Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu stanowił art. 100 kpc w zw. z § 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana zaskarżając wyrok w części zarzucając mu naruszenie:

- art. 363 §.1 k.c. w związku z art. 822 k.c. przez przyjęcie za jedyny właściwy sposób likwidacji szkody, to jest na podstawie kalkulacji kosztów naprawy a nie uznanie wartości rynkowych przyjętych przez pozwanego, ustalonych w toku aukcji internetowych pojazdów w stanie uszkodzonym;

- art. 363 §.1 k.c. w związku z art. 822 k.c. poprzez uznanie, że koszt prywatnej opinii (450 zł) sporządzonej na potrzeby postępowania sądowego jest objęty zakresem pojęciowym szkody;

- przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie za niewiarygodne, zatem nie miarodajne ustalenia wartości rynkowej pojazdu w stanie uszkodzonym, poczynione w toku aukcji internetowej, Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do zgłoszonego dowodu z przeprowadzonej aukcji internetowej;

- błędne orzeczenie o kosztach procesu, zawarte w pkt. III wyroku, nie mające odzwierciedlenia wart. 98.§ 1 i 3 k.c. i art. 99 k.c.

Apelująca wniosła o uchylenie wyroku w części i oddalenie powództwa ponad kwotę 994,03 zł oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji zawarto polemikę w przedmiocie wysokości odszkodowania opartego na opinii biegłego, nie uwzględniającej realiów rynkowych. Wskazano, iż ustalona przez biegłego wysokość szkody odniesiona została do notowań rynkowych wartości pojazdów w stanie uszkodzonym.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania odwoławczego. W uzasadnieniu wskazano, iż strona pozwana ustosunkowując się do opinii biegłego nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń. Kwestionowanie opinii na tym etapie postępowanie jest niedopuszczalne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się nieuzasadniona.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę rzetelnie przeanalizował materiał dowodowy w płaszczyźnie twierdzeń faktycznych podnoszonych przez strony. Stan faktyczny został ustalony w sposób prawidłowy, z zachowaniem przepisów o postępowaniu dowodowym, zaś w rozważaniach obszernie odniesiono się do kwestii spornych. Ustalenia faktyczne są kompletne i adekwatne do treści materiału dowodowego wobec czego Sąd Okręgowy uznaje je za część niniejszego uzasadnienia bez potrzeby ich ponownego przytaczania.

W zakresie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materialnoprawnej roszczenia powoda opierając je na treści art. 805 k.c. oraz 361 k.c. Ocena Sądu Rejonowego wymaga jedynie niewielkiego uzupełnienia, o którym będzie mowa niżej.

W zarzutach apelacji pozwany wskazał, iż w jego ocenie Sąd wydał wyrok z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie za niewiarygodne ustalenie wartości rynkowej pojazdu w stanie uszkodzonym poczynionego przez pozwanego w czasie aukcji internetowej.

Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie trafnie przyjmuje się iż, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów wymaganej normą art. 233§1 k.p.c. Ocena taka musi się ostać nawet, gdyby z materiału tego w równym stopniu dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku braku logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie przeprowadzono wbrew zasadom doświadczenia życiowego, ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (wyrok SN z 27.09.2001, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Apelujący wskazał jedynie na swoje przekonanie, iż wartość pojazdu w stanie uszkodzonym winna być inna, aniżeli ustalił to Sąd w oparciu o treść opinii biegłego. W tym miejscu wskazać wyraźnie należy, iż w toku postępowania przed Sądem I instancji pozwany nie kwestionował treści opinii biegłego i nie wniósł do niej zastrzeżeń. Mając przy tym na uwadze, iż pojazd powoda został naprawiony – co prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy i co nie było kwestionowane – wartość pozostałości jest jedynie ustaleniem hipotetycznym. Sąd wskazał przy tym w uzasadnieniu orzeczenia, w jaki sposób ustalił tę wartość, opierając się na treści opinii przeprowadzonej w sprawie i dowód ten należycie ocenił.

Kolejny zarzut apelacji odnosił się do ustalenia wysokości szkody w kontekście wartości pozostałości pojazdu przyjętej przez Sąd. W tym miejsc wyraźnie zaznaczyć należy, iż wartość pozostałości pojazdu w stanie uszkodzonym jest nieistotna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Roszczenie nie było sporne co do zasady, gdyż ubezpieczyciel nie kwestionował tego, że jest zobowiązany do naprawienia szkody i wypłacił częściowo odszkodowanie. Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych obowiązkowym ubezpieczeniem, a więc, zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c. powinno ono obejmować wszelkie straty i utracone korzyści będące normalnymi następstwami zdarzenia powodującego szkodę. Co do zasady naprawienie szkody następuje według wyboru poszkodowanego - albo przez przywrócenie stanu poprzedniego albo przez zapłatę odpowiedniej kwoty. Świadczenie ubezpieczyciela ma postać wyłącznie pieniężną, jednak w razie przywrócenia poprzedniego stanu, obejmuje ono koszty tego przywrócenia. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel powołał się na art. 363 § 1 k.c., stanowiący, że roszczenie poszkodowanego ogranicza się tylko do świadczenia pieniężnego jeśli przywrócenie stanu poprzedniego jest niemożliwe albo pociągałoby za sobą nadmierne trudności lub koszty dla zobowiązanego. Pozwana oceniła uszkodzenie samochodu poszkodowanego jako szkodę całkowitą, uznając, że naprawa pojazdu byłaby ekonomicznie nieuzasadniona i wiązałyby się z nadmiernymi kosztami. Przyznane odszkodowanie, stanowiące według pozwanej "odpowiednią sumę" w rozumieniu art. 363 § 1 k.c., ustalone zostało jako różnica między wartością samochodu przed i po uszkodzeniu.

W przedmiotowej sprawie poszkodowany dokonał jednak naprawy pojazdu, co nie było sporne i co prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy. Podobnie jak niesporna była wartość tej naprawy wynosząca 14.022 zł. Biegły nadto w opinii wskazał, iż koszt ten był uzasadniony. Wskazać przy tym należy, iż naprawa samochodu jest zwykłym następstwem jego uszkodzenia wskutek kolizji, a więc koszty tej naprawy powinny być objęte odszkodowaniem. Wartość pojazdu przed uszkodzeniem, zgodnie z opinią biegłego, wyniosła 11.400 złotych. Naprawa pojazdu przez powoda okazała się możliwa i została wykonana, przekraczając jednocześnie wartość pojazdu. W niniejszej sprawie nie doszło tym samym do rozliczenia kosztorysowego, a poszkodowany rzeczywiście pojazd naprawił i poniósł określone koszty. Koszty te jednocześnie wyznaczają wysokość poniesionej szkody, a rozważania hipotetyczne co do tej wysokości są w tym zakresie bezprzedmiotowe. Jednocześnie po naprawieniu pojazdu nie istnieją już pozostałości, których wartość stanowiła istotę sporu i stała się podstawą zarzutu apelacji.

Mając na uwadze zakres odpowiedzialności pozwanego, wyznaczony z punktu widzenia normy art. 361§1 k.c., kwota do której odpowiada ubezpieczyciel wyznaczona jest wartością pojazdu sprzed zdarzenia.

Przepis art. 361§1 k.c. reguluje granice odpowiedzialności z punktu widzenia związku przyczynowego. W doktrynie powszechnie przyjęta jest zasada adekwatnego (normalnego) związku przyczynowego. Dla oceny tego związku przyjmuje się dwuetapowy sposób postępowania - w pierwszej kolejności bada się, czy w ogóle pomiędzy kolejnymi faktami istnieją obiektywne powiązania, czy dany fakt był koniecznym warunkiem wystąpienia innego faktu (skutku). W przypadku odpowiedzi pozytywnej należy dokonać podziału następstw na „normalne” i „nienormalne”. Prawnie doniosłe bowiem są jedynie następstwa typowe, a więc takie, o których, na podstawie zasad doświadczenia życiowego wiadomo, że są charakterystyczne dla danej przyczyny (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z 18 maja 2000 roku, III CKN 810/98, LEX 51363). Przy czym zaznaczyć trzeba, że normalny związek przyczynowy nie oznacza, że pewien skutek musi być koniecznym następstwem zdarzenia. Oceniając, czy skutek jest normalny należy mieć na uwadze całokształt okoliczności danej sprawy, zasady doświadczenia życiowego, a czasem także zasady wiedzy naukowej. Jest to bowiem kryterium faktyczne, a nie prawne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji uznał, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem komunikacyjnym, za które odpowiada pozwany, a poniesioną przez poszkodowanego szkodą.

Powyższy związek przyczynowy istnieje także w zakresie szkody powoda wyrażającej się w kosztach opinii rzeczoznawcy sporządzonej na zlecenie powoda przed procesem. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany nie uwzględnił roszczeń powoda pomimo, iż wyliczył on wartość należnego mu odszkodowania w sposób korzystny dla pozwanego – uwzględniając hipotetyczną wartość pozostałości i odliczając ją od wartości pojazdu sprzed zdarzenia. Sporządzenie opinii prywatnej było niezbędne cele ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego i ewentualnego dochodzenia roszczeń, pozostawało także w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę.

Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie przyjął sposób wyliczenia szkody wskazany przez powoda, zasądzając roszczenie w oparciu o wyliczenia biegłego. Mając jednocześnie na uwadze przedstawione powyżej rozważania i rzeczywistą wysokość poniesionej przez powoda szkody, zarzuty apelacji nie doprowadziły do zmiany orzeczenia w postulowanym kierunku.

Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności i powyższą argumentację, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za niezasadne, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – na kwotę 300 złotych.

SSO Leon Miroszewski SSO Krzysztof Górski del. SSR Anna Górnik